

ЗНАЧЕНИЕ НА ИЗСЛУШВАНЕТО.

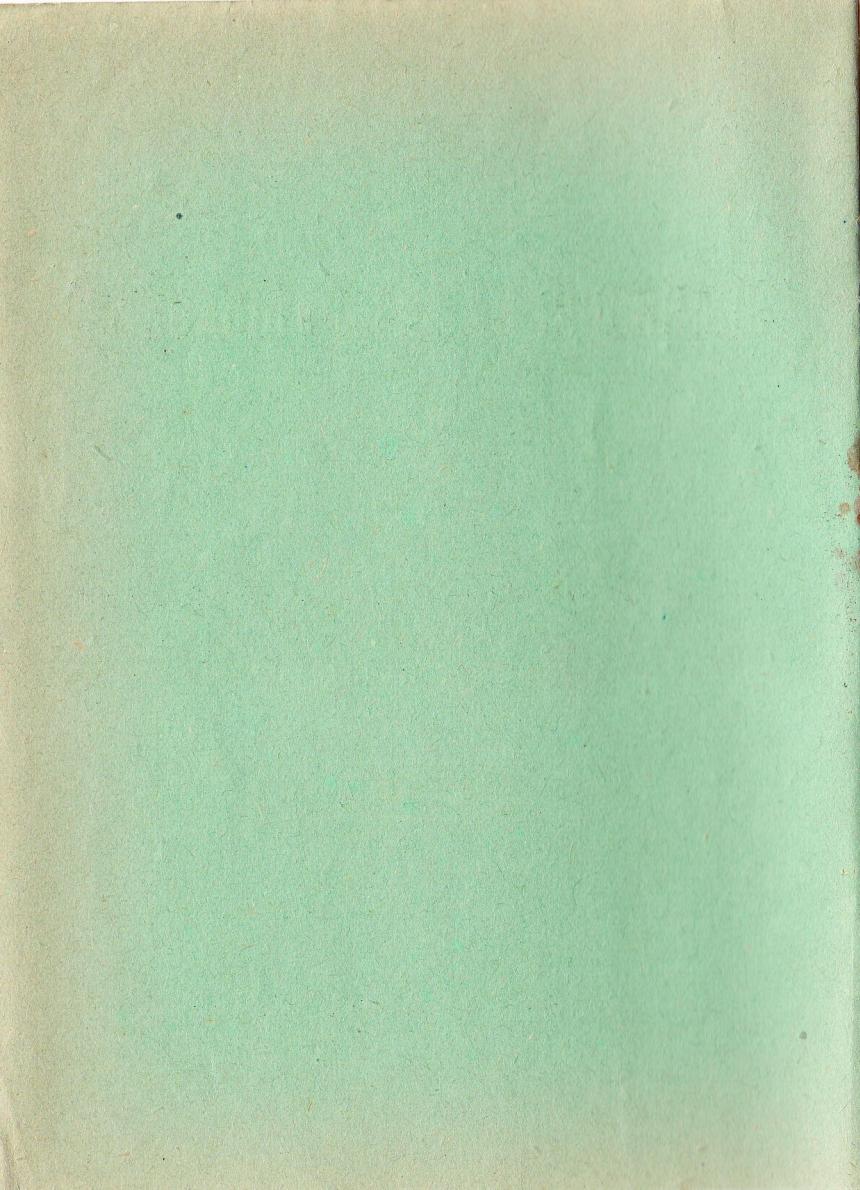

15-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 15.I. 1925 Г. СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИВЪВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

ЗНАЧЕНИЕ НА ИЗСЛУШВАНЕТО.

15-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 15. I. 1925 Г. — СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

дътъ на човѣшката душа, или какво нѣщо е човѣш-
 киятъ умъ? Какъ ще опрѣдѣлите? Човѣшкиятъ умъ
 не е нѣщо, което можемъ да хванемъ и да го под-
 ложимъ на анализъ. Отъ проявитѣ на човѣка може
 да сѣдимъ за човѣшкия умъ, но какво е човѣшки-
 ятъ умъ по сѣщина, не можемъ да си съставимъ
 едно ясно понятие. Или, запримѣръ, ние говоримъ за
 духа, за душата. Какви ли не философски мнѣния
 иматъ хората за душата и за духа. Онѣзи, които сѣ
 създали езика, които разбиратъ глаголитѣ и дълбо-
 кия смисълъ на всѣка дума, тѣ въ живота подъ ду-
 мата „душа“ разбиратъ една опрѣдѣлена идея. Въ
 тѣхъ сѣщо туй е точно опрѣдѣленъ смисълътъ на
 думата „умъ“, но при прѣдаване на тѣзи идеи въ
 слѣдующитѣ поколѣния, тѣ сѣ изгубили и своя въ-
 трѣшенъ смисълъ. Ние отдѣляме душата отъ себе си,
 защото искаме да я разгледаме обективно. По сѣщия
 начинъ разглеждаме духа като нѣщо отдѣлно. Значи,
 щомъ можемъ да разглеждаме душата и духътъ като
 нѣщо отдѣлно отъ себе си, тѣ сѣ материални нѣща.
 Щомъ разгледаме ума, като нѣщо отдѣлно отъ себе
 си, значи и той е нѣщо материално.

Тогава, какво нѣщо е човѣкътъ? Какво нѣщо е
 Любовтъта? Ние говоримъ за Любовтъта и я разглеж-
 даме извънъ себе си, затова и тя е нѣщо матери-

ално. Говоримъ за Истината извънъ насъ, за това и тя е нѣщо материално. Говоримъ за Мъдростъта извънъ насъ, и тя е нѣщо материално. Кое тогава е духовното? — Туй, за което не можемъ да мислимъ, е духовно. Щомъ можемъ да мислимъ за нѣщо, то е материално. Това сж антиподи, противоположности. Трѣбва да има нѣщо въ насъ, съ което ние да разглеждаме сжщината на проявения животъ. Значи, въ този смисълъ, ние подъ думата „Истина“ не разбираме самата Истина. Подъ думата „Мъдростъ“ не разбираме самата Мъдростъ. Подъ думата „душа“, не разбираме самата душа. Ние разбираме съвсѣмъ други нѣща.

Сега запримѣрь съ коя буква започватъ новороденитѣ дѣца Съ каква буква изразявате вашата скѣрбъ? Като кажете „ухъ и охъ“, тия двѣ възклицания иматъ ли едно и сжщо значение?

Всѣки ученикъ трѣбва да има едно основно качество надъ другитѣ му качества. Запримѣрь, нито единъ отъ васъ не може да търпи да му разправятъ за това, което той знае. Прѣдставете си, че нѣкой започва да ти разправя това, което ти знаешъ. Какво правишъ? — Не можешъ да търпишъ, не мождшъ да се съберешъ въ кожата си. Защо не можешъ да търпишъ? Защото въ този човѣкъ нѣма

психологически тактъ, той се стреми да ти разправя или да те учи това, което знаешъ. Той казва: Чакай да ти разправя тази работа! И започва да ти разправя това, което ти си направилъ, като че ти не знаешъ, какво си направилъ. И той маже, като тебе — нѣма никаква разлика помежду ви. Защо се заражда у него желание да покаже, че той маже по особенъ начинъ? Нѣкои хора пъкъ обичатъ като говорятъ, да се впусчатъ въ подробности. Тѣй постѣпватъ не само малкитѣ хора, но и голѣмитѣ. Напримѣръ, Толстой е единъ отъ тѣхъ, обича подробности тѣ, анализата, а нѣкои не обичатъ подробноститѣ, пристѣпватъ направо къмъ прѣдмета. Коя е причината? — Това може да се обясни отъ чисто хиромантическо гледище.

Въ тия нѣща има съвпадение. Запримѣръ, забѣлѣзано е, че на онѣзи хора, които обичатъ подробноститѣ, рѣцѣтѣ и прѣститѣ на рѣцѣтѣ имъ сж дълги. Каква връзка има между дългитѣ прѣсти и подробноститѣ? Какъ се явило туй съвпадение? Хора, на които прѣститѣ сж кжси, обичатъ обобщенията, тѣ не влизатъ въ подробности. Разбира се, това не сж строго научни данни, има извѣстно съвпадение. Послѣ среща се и друго едно съвпадение. Казваме, че благородниятъ ч о в ѣ к ѣ има красиво лице. Нѣкои считатъ, че красотата е качество на бла-

городство. Пластичността на лицето е една необходимост за красивото лице. Пластичността на лицето е изразъ на душата. Лицето трѣбва да изразява душата. По какво се познава единъ красивъ погледъ? Нѣкой пжть хората казватъ: красивъ е този човѣкъ. Азъ ще си послужи съ слѣдната аналогия: единъ човѣкъ е отличенъ краснописецъ, напише едно отлично по красота на почерка писмо, но безсѣдържателно, безъ смисълъ. Другъ нѣкой пише лошо, разкривено, но написалъ философско писмо, смисълъ има въ него. Питамъ: кое писмо е по-хубаво, красивото ли или изразителното? Пъкъ ако съ красотата се съвпада и изразителността, то е другъ въпросъ. Нѣкои се впушчатъ въ подробности. Не сж подробноститѣ, които оправятъ човѣка. Подробноститѣ нѣкой пжть причиняватъ голѣма врѣда. Нѣкой казва: чакай да ти кажа нѣщо! И започва да развива края на най-малкитѣ погрѣшки, търси най-малкитѣ имъ коренчета. Питамъ: като извадишъ туй коренче на лице, какво можешъ да докажешъ? Трѣбва да имаме една опрѣдѣлена норма за погрѣшкитѣ на хората. Туй, което считаме, че е грѣшка, въ природата не сжществува като погрѣшка. Това, което хората наричатъ погрѣшки, тѣ сж въображаеми нѣща, тѣхни измислици. Въ природата нѣма нищо подобно. Нѣкой пжть мислишъ, че

си направилъ голѣми погрѣшки, но природата не е хроникирала никакви погрѣшки, а нѣкой пѣтъ мислишь, че животътъ ти е изправенъ мислишь, че си светия, когато въ сѣщность природата е регистрирала редъ твои погрѣшки. Има единъ законъ, споредъ който: капкитѣ, които падатъ отъ низко, дупки не пробиватъ, а онѣзи, които падатъ отъ високо, дупки пробиватъ. Значи, просветениятъ човѣкъ, светията може да направи много голѣми грѣшки, когато грѣшникътъ не може да направи голѣми грѣшки, природата не му е позволила да прави такива.

Вие, като ученици, трѣбва да се пазите, защото можете да направитѣ много голѣми грѣшки. Често вие мислите, че сте изправни. Не е така. Не е важно, какво мислите единъ за другъ, но важно е, какво е хроникирано въ книгата на природата. Какво мислите единъ за другъ, това е ваше мнѣние, то нѣма нищо общо съ самия животъ. По нѣкой пѣтъ вие се безпокоите, мислите, че сте много грѣшни, но ако разгледате аналиитѣ на природата, ще видите, че тамъ нѣма нищо отбѣлзано. Вие може да сте пролѣли много сълзи, но тя като погледне, казва: „Нѣмашъ никаква погрѣшка, нищо не искамъ отъ тебе.

За днесъ бѣхъ ви задалъ темата: „Отличителните черти на силата и материята“. Щомъ можемъ

да разглеждаме разлика между сила и материя, можем ли да разгледаме по какво се различават обективно? Някои казват, че материята е инертна, а силата е потенциална. По какво се отличават инертността на материята и потенциалността на силата? Това е единъ дълбокъ философски въпросъ. Ние ще оставимъ настрана въпроса за силата и материята. Тогава, каква е разликата между сила и енергия? Нека нѣкой отъ васъ има добрината да прочете нѣщо върху тия термини, да прѣгледа, какъ ги дефиниратъ французскитѣ или английскитѣ учени.

Говорилъ съмъ ви и другъ пѣтъ, че еднообразието въ живота трѣбва да се избѣгва. Въ една лекция ще ви говоря върху това, какви противоположни качества се явяватъ въ човѣка отъ еднообразието. Ако човѣкъ се разглежда като същество, като индивидъ, който сега се проявява, и ако при това допуснемъ, че той се е проявявалъ много пѣти, питамъ какви сж. отношенията между всички негови проявления? Вие, може би, сте идвали на земята по 400 — 500 пѣти. Тогава по какво се отличаватъ всички тия проявления? Вие сте носили разни имена, разни форми. По какво се отличаватъ всички тия ваши съществувания. Мислите ли, че въ всички ваши съществувания вие сте били носители все на ваши идеи? Колко пѣти сте били носители на чужди идеи

и убѣждения! Значи, когато разглеждаме вашия живот, трѣбва да го разглеждаме въ връзка съ всички ваши минали и бѣдещи съществування. Само тогава вие може да бѣдете съвършени. Затуй, каквото и да ви се случи въ живота, каквото отклонение и да направите, въ една или въ друга посока, вие не можете съвършено да се отклоните отъ вашия пѣть; да се отклоните отъ своя пѣть, значи да изчезнете отъ пространството. Както планетитѣ, както с лѣнцето не могатъ да се отклонятъ отъ своята орбита, така и вие не може да се отклоните отъ вашия пѣть. Даже и кометитѣ, за които вие мислите, че скитатъ изъ пространството, иматъ своя опрѣдѣлена мисия. Ето защо, човѣкъ не се отклонява отъ прѣдначертания му отъ Бога пѣть, но пѣтува изъ пространството, минава прѣзь разни области, вслѣдствие на което по нѣкой пѣть той става и добъръ и лошъ, както ние мислимъ, но тази лошевина и добрина зависи отъ съвсѣмъ други причини.

Всѣки отъ васъ трѣбва да схване същността на нѣщата и да разбере, по какво именно се отличава той отъ другитѣ хора. Трѣбва да намѣрите въ себе си едно качество, по което да се отличавате отъ другитѣ хора. Като намѣрите туй качество, то ще ви зарадва. Това специфично ваше качество може да

бжде много малко, микроскопическо, но ще ви причини много голѣма радостъ, защото всички други нѣща сж общи. Ако сте ученъ човѣкъ, има и други учени като васъ. Ако сте красивъ човѣкъ, има и други красиви като васъ. Ако сте силенъ човѣкъ, има и други силни като васъ. Всички тия нѣща сж общи, но има нѣщо, по което човѣкъ се отличава отъ другитѣ хора. И кое е то? Ще кажете, че разликата е въ душата. Тогава по какво се отличава една душа отъ друга, ако всички души иматъ едни и сѣщи качества? По нѣкой пѣтъ вие ставате еднообразни, а по нѣкой пѣтъ се натѣквате на извѣстни мѣжноти, ставате чрѣзмѣрно дѣятелни, активни, което се дължи на натрупване излишна умствена енергия, вслѣдствие на което се зараждатъ въ васъ редъ отрицателни чувства. Какви сж тия отрицателни чувства? — Чувства, които не носятъ радостъ на човѣка, но тѣга, скърбъ, безмислие въ живота, индиферентность, мислите, че и вие, както и всички хора въ цѣлия свѣтъ сте глупци. Мислите ли, че такова едно заключение е право? Глупавитѣ нѣща за едни хора сж разумни. Запримѣръ, хвърлете на единъ пѣтелъ царевица на мраморна плоча, той пакъ ще рови, както ако хвърлите на земята. Вие ще се смѣете, че не му идва на умъ да не рови. Азъ ще ви отговоря

заради пѣтела. Той казва: „Азъ зная, че това е мраморъ, но пакъ ровя, за да не изгубя навика си, обичамъ да си спомнямъ това, което зная, понеже единъ день ще трѣбва да си изравямъ храната изъ земята. Хората нѣща да ми даватъ храната всѣ на мраморъ“. Дали това нѣщо е точно така, не се знае. И тъй, когато повтаряме нѣкои нѣща, които може да ни се видятъ безмислени, това правимъ, за да не изгубимъ нѣкой навикъ. ако разбира се, навикитѣ трѣбва да се подържатъ.

Та първото нѣщо: когато нѣкой човѣкъ започва да ти разправя нѣщо, което ти знаешъ, ако си философъ, въ туй разправяне ще намѣришъ една малка разлика отъ това, което ти знаешъ. Азъ чета Посланието на Апостолъ Павла, дѣто се казва: „Вѣрата е отъ слушането“. Нѣкой, който повѣрвалъ въ Писанието, но не го разбралъ, казва: вѣрването, а не вѣрата е отъ слушането. Криво разбралъ той тѣзи нѣща. Вѣрване и вѣра на е едно и сѣщо нѣщо. Щомъ слушамъ нѣкого, азъ ще започна да вѣрвамъ, ще кажа: това е така. Прѣди това азъ имахъ вѣра въ себе си, а не вѣрване. По какво се отличава вѣрата? — Вѣрата е качество на Любовьта. Ти вѣрвашъ когото любишъ, въ този, неговата дума е законъ. Кажешъ ли, че не е така, не може така и т.

н., това е любовта, която вие имате — обикновената любов. На онзи, когото обичашъ, на онзи, комуто вървашъ, ти не можешъ да припишешъ никаква слабостъ. Имашъ ли, обаче, върване въ този човѣкъ, ти веднага можешъ да му припишешъ нѣкаква слабостъ. Тъй че между върване и вѣра има едно вътрѣшно различие.

Често хората повтарятъ изречението, което Сократъ бѣ казалъ нѣкога: „Познай себе си!“ Кое е похубаво да познаваме себе си, или Бога? Ако азъ бихъ критикувалъ гърцитѣ, бихъ казалъ: дотолкозъ е достигналъ грѣцкиятъ умъ. Еврейския умъ пъкъ е достигналъ до положението да казва: „Начало на мждростъта е страхътъ.“ Идва Христосъ и казва: „Познай Бога!“ Питамъ сега: кое е по-силно, да познавашъ себе си, да се страхувашъ ли, или да познавашъ Бога? — Разбира се, това сж били системи, школи, прѣзъ които човѣчеството е минало. Когато гърцитѣ сж проповѣдвали да познавашъ себе си, тѣ сж минали прѣзъ извѣстна школа, прѣзъ извѣстно учение. Какъ трѣбва да познава човѣкъ себе си! Какво трѣбва да познава въ себе си? — Да познае въ себе си Божественото и всички възможности които се криятъ въ него. Щомъ въ Божественото има толкозъ възможности кажете ми една отъ тѣхъ, глав-

но основната възможност. Всѣ трѣбва да има една основна възможност. Коя е тя?

По нѣкой път ние вземаме едно общо твърдение и казваме: повѣрвай! Въ какво? — Въ Божията Любовь. Повѣрвай въ Божията Мъдростъ! Много добръ, но кое именно да повѣрвамъ? Отдѣ ще започне тази Любовь? Започни отъ нейното практическо приложение. Нѣкой казва: азъ вѣрвамъ въ Бога. Той често произнася това изречение, но то не дѣйствува върху него. Като кажешъ: „Повѣрвай въ Бога,“ „люби Бога!“ — сърцето ти трѣбва да затрепти, да заиграе въ тебе. Щомъ не заиграе, значи това сж само думи. Когато говоримъ по сжщия философски начинъ „азъ трѣбва“, „азъ съмъ длъженъ да направя това-онова, а нищо не вършимъ, работитѣ си оставатъ на едно и сжщо мѣсто, непогрѣднати.

Сега, вземете, запримѣрь, двѣтъ отличителни вътрѣшни черти на човѣка, който се проявява въ женска форма и на човѣка, който се проявява въ мъжка форма. По какво се отличаватъ тия двѣ форми? Ние казваме че въ едната форма прѣобладава умътъ, а въ другата форма прѣобладава сърцето. Това сж общи твърдения. Учителитѣ на окултната наука подържатъ слѣднитѣ възрения: Мъжътъ не може да стане жена, и жената не може да стане мъжъ. Жената нѣкой път

може да вземе мъжка форма, но тя си остава и мъжът може да вземе женска форма, но той все мъжъ си остава. По сѣщина мъжкиятъ и женскиятъ принципъ въ природата не могатъ да се измѣнятъ; тѣ вѣчно ще си останатъ едни и сѣщи. Вие често казвате: азъ като стана единъ день жена, или като стана мъжъ... и веднага разрѣшавате въпроситѣ. Какво ще направишъ като станешъ жена? Или, какво ще направишъ, като станешъ мъжъ? При сегашнитѣ условия като станешъ жена, ще вършишъ една работа, а като станешъ мъжъ, ще вършишъ друга работа. Сега виждате ли дѣ е противорѣчието? Женитѣ казватъ: за насъ нѣма шансъ да станемъ мъже; значи, вратата ни е затворена. Мъжетѣ пъкъ казватъ: много добръ, че ние нѣма да станемъ жени.

Други окултисти казватъ, че мъжкия принципъ родилъ злото, а женскиятъ принципъ родилъ доброто. Какви заключения бихте извадили отъ тия твърдения? Вѣрно ли е това? Не, положителната форма на жената и положителната форма на мъжа раждатъ злото. Отрицателната форма на мъжа и отрицателната форма на жената раждатъ злото. Положителната форма на мъжа и отрицателната форма на жената раждатъ доброто. Положителната страна на женския принципъ и отрицателната страна на мъжкия принципъ раждатъ доброто. Но тия добрини се отличаватъ.

Слѣдователно, когато говоримъ за злото въ свѣта, ние трѣбва да разбираме чисто физическия животъ, защото злото съществува въ физическия свѣтъ, въ формитѣ на нѣщата. Въ сжщината на живота злото не съществува. Значи, злото се проявява въ материалния животъ. И тъй, всѣки отъ васъ може да измѣни своето състояние. Ако е лошъ, нека си тури единъ минусъ, или да прояви качествата на противоположния принципъ. Единиятъ принципъ наричамъ „принципъ на живота“, а другиятъ — „принципъ на ума“. Това сж двата принципа, които работятъ въ живота. Умътъ и животътъ съединени заедно, раждатъ противорѣчиата. Ако не приложите тази философия въ живота си, тя остава само за природата. Ако пъкъ искате да се ползвате отъ нея като същестса, които сте дошли на земята да се учите, вие трѣбва да разбирате законитѣ на живата природа. Всѣкога трѣбва да правите малки опити. Запримѣрь, вие имате единъ приятель и мислите, че той ви обича. Приятельтъ ви сжщо мисли, че вие го обичате. Но вие трѣбва да се спрете въ тази любовъ върху нѣщо съществено, а именно да провѣрите, дали тази любовъ почива на една здрава основа, и то не за година, двѣ, десеть, но дори да може да прѣмине отъ този животъ въ другъ. Това е любовъ за по-

дражание; тя може само да ви ползува. Но любовъ, която не може да мине отъ животъ въ животъ, отъ едно съществуване въ друго и да образува връзка, тази любовъ е чисто физическа. Не говоря, че физическата любовъ е лошо нещо, но казвамъ, че тя не може да образува здрава връзка.

И тогава идвате до друга крайностъ, казвате: въ свѣта нѣма любовъ. Не правете такива твърдения! Щомъ човѣкъ направи такова заключение той създава друго зло за себе си. Ти казвашъ; всички българи сж лъжливи, всички българи сж груби. Отъ това заключение логически слѣдва: щомъ всички българи сж такива, азъ съмъ българинъ, слѣдователно и азъ съмъ грубъ. Какво се ползувашъ ти, ако всички българи сж груби? Ако извадишъ такова заключение, какво се ползувашъ? Или пъкъ вие понѣкога казвате: Богъ ме е създалъ такъвъ. Вие бѣхте ли тамъ, когато Господъ ви е създавалъ? Знаешъ ли, че Господъ така ви е създалъ? Прѣдставете си, че азъ направя една отлична стомна за нѣкой князь или за нѣкой царъ, но по една случайностъ тази стомна попадне въ ржцетѣ на нѣкой простакъ, той започне да налива въ нея такава течностъ, за каквата тя не е опрѣдѣлена. Този простакъ, като не разбралъ цѣната на стомната, далъ ѝ една проста служба, а не така-

ва, за каквато е била прѣдначена. Кой е кривъ сега: азъ ли, който създадохъ стомната, или онзи, който я употребява? — Онзи, който я употребява.

Сега, мнозина отъ васъ иматъ отличень умъ, но го впрѣгатъ въ работа, каквато имъ попадне, като този простакъ. Съ какво се занимавате? — Съ дреболиитѣ на живота, съ речено-казано, съ новинитѣ по вѣстницитѣ, че Одринъ се прѣвзе, че българската валута спада, че 20 кжщи въ града Нью-иоркъ изгорѣли, че толкозъ параходи потънали и т. н. — всѣки день се чете тази литература. Другаде се говори че, еди-кой си професоръ опровергалъ нѣкоя теория и създалъ нова. Тѣй пълните ума си съ таква отрицателни нѣща. Питамъ ви сега: за всичката каша, която туряте въ прекрасната стомна, кой е кривъ?, Господъ ли или вие? Щомъ дойдешъ до тѣзи въпроси, че еди колко кжщи изгорѣли, че еди-кой си параходъ потъналъ, не чети. Оставете свѣтътъ да чете за потъналитѣ параходи. Азъ бихъ чель слѣднитѣ нѣща, на примѣръ: Англия направила десеть парахода; еди-кога си десеть парахода трѣгнаха за Америка и т. н. А това, колко души фалирали, колко хора сж осждени и редъ други въпроси, на тѣхъ не обръщамъ внимание. Турете настрана всичко отрицателно! Че еди-кой си художникъ започналъ ед-

на картина и не я довършилъ — турете този въпросъ на страна; че еди-кой си свещеникъ умрѣлъ — турете този въпросъ на страна! Турете на страна всичко отрицателно! Не казвайте, че едно врѣме сте били по-силни, по-умни. Сега какви сте? Кажете: сега се съгражда у менъ единъ новъ параходъ. Или пъкъ си сънувалъ нѣкъкъвъ лошъ сънь, че си падналъ отъ една голѣма скала — забрави този сънь. Нѣкой сънувалъ, че го гонѣло черно куче. Забрави този сънь, съ кучета не се занимавай! Другъ нѣкой билъ въ една къща, която се запалила и безъ малко щѣлъ да изгори. Не стой въ къщи, които горятъ! Ние търсимъ смисъла на нѣщата. Може би, този сънь да нѣма нищо общо съ твоя животъ, Нѣкой казва: снощи на сънь имахъ крила, хвъркахъ като ангелъ. Какво означава това? — Радвай се, че си хвъркалъ! Ама какво може да ми се случи? — Щомъ си хвърчалъ, ще те турятъ на хубава служба, ще те назначатъ директоръ на нѣкоя банка, или прѣдставителъ нѣкъждѣ. Това означаватъ крилата. Тия нѣща сж съвпадения, които отвличатъ вниманието ви. Тж сж хубави, но има нѣща, съ които абсолютно не трѣбва да се занимавате.

Та първото нѣщо: всички трѣбва да се учите да дисциплинирате ума си. Докато не дисциплинирате ума си, да знаете кое да четете и кое не, дълго

време ще продължатъ страданията ви. Дръжте положителното въ живота! По нѣкой път въ васъ има желание да търсите отрицателното. Досега вие сте вървели съ отрицателната философия, но необходимо е положителното въ живота. Казахъ ви, че хората може нѣкой път да ви набѣдятъ, но що отъ това? Тѣ могатъ да ви прѣзиратъ, да кажатъ нѣщо лошо за васъ, но що отъ това? Ще си минете, безъ да се спрете. Българскитѣ пословици казватъ: Дума дупка не прави“. „Въ море дупка се не прави. Ако нѣкой мисли, че слѣдъ като ви оцапа, ще може да пробие дупка въ морето, той се лъже. Никой не може да ви оцапа. Божествениятъ принципъ въ човѣка по никой начинъ не може да се изцапа. Тѣлото може да се оцапа, дрехитѣ могатъ да се оцапатъ, но Божествениятъ принципъ, същественото въ човѣка никой не може да го засегне. Ами защо трѣбва да излагамъ честъта си? Ако моята честъ може всѣки да цапа, това е безчестие. Но, ако никой не може да засегне честъта ми, това е истинската честъ. Ще знаете, че има нѣщо въ васъ, което никой не може да засегне. Това сж максими. Знаете ли това, ще бъдете спокойни, но не индиферентни. Вземете урокъ отъ свѣта. Азъ отъ редъ години слѣдя и виждамъ, че даже и най-религиознитѣ хора въ България, както и

въ Америка, и въ Англия — навсѣкждѣ, иматъ една слабостъ — криятъ своето щестлавие и своята гордостъ. Свѣтскитѣ хора изявяватъ щестлавието си, не се криятъ. Нѣкой свѣтски човѣкъ, когато ти даде своята книга, радва се като дѣте. Религиозниятъ човѣкъ пъкъ, ще донесе своята книга, ще ти я даде, но играе роль, като че е индиферентенъ. Той казва, че нищо не струва тази книга, прави се скромненъ. Не, той не говори Истината, въ себе си мисли друго яче. Казва, че нищо не струва, а въ сжщность мисли, че много струва. Само смѣй да кажешъ, че нищо не струва, прѣзъ цѣлия си животъ той нѣма да забрави това нѣщо.

Въ религиозния животъ има една голѣма опасностъ, а именно: щестлавието и гордостъта се скриватъ вжтрѣ въ човѣка, и той трѣбва внимателно да ги различава. Не е лошо, че се е появило щестлавието, но трѣбва да се молишъ. Нѣма нищо лошо не е дошло щестлавието. По ка ни го, нагости го, дай му угощение и го изпрати навънъ. Гордостъта дошла. И нея посрещни, нагости и послѣ изпрати навънъ. По-хубаво е човѣкъ да бжде искренъ. Азъ харесвамъ по нѣкой пжть свѣтскитѣ хора. Тѣ иматъ дѣтински чѣрти. Човѣкъ трѣбва да бжде като дѣте. Казвате азъ написахъ нѣщо. Не смѣете по-нататкъ да се изкажете. Не, кажи си: азъ написахъ едно стихотворение, което самъ си харесвамъ. Кога-

то го прочета, азъ се въодушевявамъ, незная, дали и вие ще се въодушевите. Ако говоря Истината, тъй ще я кажа, пъкъ ако не искамъ да я казвамъ, по-добрѣ ще мълча. Ще си кажа, че съмъ написалъ едно съдържателно стихотворение, пълно съ идея. Нѣма какво да се срамувамъ. Ако една идея се е родила въ насъ и сме ѝ дали форма, нѣма какво да се стѣсняваме. Ще изнесемъ тази идея тъй, както е, и ще кажемъ: хубаво е това стихотворение, изразително е, но не е и най-красиво. Да кажемъ, че нѣкой чете много хубави работи. Ние нѣма да кажемъ, че той не разсждава философски, защото въ сжщностъ той разсждава философски, но не може да се изкаже философски. Мнозина разсждаватъ философски, но не могатъ да се изкажатъ философски. Човѣкътъ мисли философски, но не може да се изкаже философски, не може да намѣри подходяща дума затова, казва: вие не можахте да ме разберете. Въ такъвъ случай казваме: когато хората повече мислятъ, по-добрѣ разбиратъ нѣщата, но щомъ рѣкатъ да се изкажатъ, има една спънка, не могатъ да се изкажатъ добрѣ. Сега, какво е общото заключение? Заключение не трѣбва да има. Общото заключение подразбира общия знаменателъ. Кой е общиятъ знаменателъ?

Великъ, способенъ е онзи ученикъ, който може да изслушва другитѣ ученици. Този ученикъ, който говори, трѣбва да бѣде достъпчивъ. Щомъ го изслушватъ, той не трѣбва да прѣкалява. Ще ви приведа за примѣръ една ученичка, тя нѣма да се сърди. Отиваме на разходка. Тази сестра обула нови обуца, но вънъ земята покрита съ снѣгъ, и тя пада, става — хлъзгаво е. Тя не може да върви добръ и споредъ нея и другитѣ се спиратъ. Тя не иска да пада и съ това да прѣчи и на другитѣ, но обувката ѝ сж гладки. Тя трѣбваше да прѣдвиди това нѣщо. Единъ братъ иска да ѝ помогне, но и той пада съ нея: ту тя падне, ту той падне, търкалятъ се. Казвамъ: нови сж обувката ѝ. Въ новитѣ идеи, особено въ снѣжно врѣме, всѣкога има такова подхлъзване. Нѣма нищо лошо въ това подхлъзване. Ще се подхлъзнешъ, ще седнешъ и ще си помислишъ, защо си падналъ. Ако паднешъ назадъ, помисли хубаво, защо си падналъ така. Ако паднешъ напредъ, помисли хубаво, защо си падналъ напредъ. Ако паднешъ налѣво, помисли защо си падналъ налѣво. Ако паднешъ надѣсно, помисли, защо си падналъ надѣсно. Философски мисли! Като си купите нови обуца, направете слѣдния опитъ: обуйте за пръвъ пѣтъ обувката си, излѣзте съ тѣхъ изъ града и за-

почнете да мислите за нѣкой много отрицателенъ човѣкъ, когото познавате. Започнете да разсждавате, защо този човѣкъ ходи изъ широкия пѣть, защо води такъвъ лошъ животъ и т. н., ще видите, че нѣма да се мине дълго врѣме, и вие ще паднете на гърба си. Значи, този човѣкъ нѣма грѣбнакъ, съ който да издържа въ живота и затова е взелъ такова направление. Причинитѣ, поради които този човѣкъ се отдѣлилъ отъ правия пѣть, сж любовни. Той се влюбилъ, не могълъ да постигне цѣльта си и падналъ на гърба си. Послѣ вземете другъ нѣкой типъ и направете още единъ опитъ. Това сж мои прѣдположения, мои изводи, вие сами трѣбва да правите опити, да видите, какъ ще падате. По този начинъ ще провѣрявате, отдѣ произлизать слабоститѣ на другитѣ хора. Само така ще намѣрите, кои сж причинитѣ за отклонението на хората отъ пѣтя имъ.

Вървите по пѣтя и виждате, че нѣкой човѣкъ падналъ. Казвате си: защо ли падна този човѣкъ? Не се минава много врѣме, и току вижъ, и вие падате на лицето си. Значи, причинитѣ за падането на този човѣкъ сж чисто материални. Искате да знаете, защо този човѣкъ се подхлъзналъ. Питамъ: ами вие защо не пазите равновѣсие? Казвате: защо този човѣкъ не върви по пѣтя си? Ами защо вие паднахте на гър-

ба си? — Прѣпънахъ се. Че и той се прѣпъна. А защо падате на другитѣ двѣ страни, на лѣво и на дѣсно, вие сами ще разгадавате.

Сега, ще правите опити, ще наблюдавате, какъ ще падате, и по този начинъ ще провѣрите, дали туй, което ви говоря е вѣрно. Ще правите опита на мѣста, дѣго нѣма много камъни. Нѣкой пжтъ камънитѣ сж много опасни. Слѣдователно, изводътъ е слѣдниятъ: когато тръгвате на разходка по високи планински мѣста, абсолютно трѣбва да изхвърлите отъ ума си всички отрицателни мисли. Ще мислите само за хубави нѣща, за благородни и възвишени работи, за Бога, за ангелитѣ. Тогава нѣма да има никакво падане. Ще хвърчите нагорѣ съ крилата на птица. Когато ходишъ на разходка, никаква отрицателна мисль! Всичко заключи у дома си и кажи: другъ пжтъ, когато бжда въ кжщи и седна на столъ, тогава ще мисля за отрицателни нѣща, защото тогава нѣма опасност да падна.

Нѣкои отъ васъ ученицитѣ трѣбва да образувать малки кръжоци за опити. Вие очаквате да дойде нѣщо велико въ свѣта. Вие искате да придобие те просвѣтление на готово, да ви дойде изведнѣжъ отнѣкъдѣ. Знаете ли прѣзъ какви ужасни страдания сж минали онѣзи хора, които сж добили просвѣтле-

ние? Онѣзи, които не сж запознати съ законитѣ на окултната школа, мислятъ, че тази работа е лесна. Не е тъй лесно. Великото просвѣтление изисква голѣмо юначество, затова се дава по-малко. То е силно вино, всѣки може да се опие отъ него. Щомъ се пие повече отъ това вино, хората започватъ да играятъ. Нѣкъдѣ изъ варненско една туркиня отива въ кѣщата на единъ свещеникъ. Попадията имала хубаво, силно вино хардалия. Наточила отъ него и поканила туркинята да пиятъ. Туркинята като пила 2—3 чашки отъ това вино, опила се вече. Хвърлила фереджето, започнала да играе. И попадията сжщо тъй заиграла. Какъ стана тази работа? — Хардалията вино направи това нѣщо. Естеството на тия двѣ жени не се е измѣнило, но хардалията — вино като влѣзе въ тѣхъ, развеселява ги, накарва ги да играятъ. Често хората въ живота си попадатъ подъ влиянието на това вино — хардалия и тогава и въ кѣщи, и извънъ кѣщи се проявяватъ такива, каквито не сж. Казвате: какъ стана тази работа? — Хардалията е причина, нищо повече. Хардалията е сила, която може да произведе голѣмъ ефектъ само върху една мисълъ или върху една дума. Послѣ се дохожда въ нормално състояние: Казватъ: прѣдлагатъ ли ти хардалия нѣкъдѣ, ще го опиташъ, дали е сладко, или не. Ако е

сладко и не рѣже, пий; ако рѣже, не пий! Не е виновенъ онзи, който дава, но ти ще пиешъ малко.

Мнозина отъ васъ казватъ: ние като ученици трѣбва да направимъ това, трѣбва да направимъ онова. Но нѣщата оставатъ не направени. И като погледнемъ върху историята на човѣшкото развитие, цѣлата е съставена отъ такива нудни проекти. Има една архива, цѣлъ складъ въ природата отъ проектитъ на всички минали култури. Не зная, какво ще стане съ тѣзи неизпълнени проекти, но природата е складирала всички нереализирани проекти. И вашитъ проекти ще идатъ въ тази архива. Онова, което вие приложите, ще остане за васъ. „Това мисля да направя, онова мисля да направя“ — всичко това ще влѣзе въ тази архива. Тамъ ще отбѣлжватъ: въ 1925 година личността А, родена въ София, имаше такъвъ и такъвъ проектъ, който не можеше да приложи. Този проектъ остава въ архивата на природата. Затова, сега вие трѣбва да намѣритъ най-малкия проектъ и да го приложитъ. Като казвамъ това, не разбирамъ, че нищо не сте приложили, но отъ васъ се изисква повече приложение. Ще кажете: Учителю, ние приложихме нѣкои нѣща. Азъ разбирамъ въпроса логически, правилно. Ще ви прѣдамъ това на вашъ езикъ. Вие започвате да плетете чорапъ. Направете 20 примки, съединете ги така, че образу-

вате отъ тѣхъ едно колелце. Питамъ ви: свършихте ли чорапа? — Не, не е свършенъ. Направете още 20 примки, образувайте второ колелце, че трето, че четвърто, докато дойдете до петата. Направете ли петата, довършете цѣлиятъ чорапъ. Този чорапъ трѣбва да се оплете! Казвамъ: вие още не сте дошли до петата, ще плетете нагорѣ — що повече. Казвате: ама азъ оставихъ чорапа, започнахъ да пиша едно съчинение. Не, ще довършишъ чорапа, че послѣ ще пишешъ съчинението си. Ти си написалъ само въведението. Да, азъ написахъ вече първата глава. Чакай, много отъ останалитѣ глави сж много трудни. Докато ги напишешъ, ще отидатъ не по-малко отъ 10, 20 и повече години. Ти не знаешъ, какво може да ти се случи презъ това врѣме. Нѣкоя глава можешъ да напишешъ за единъ день, нѣкоя за една година, а нѣкоя за 10 години — не знаешъ, колко врѣме ще употребишъ. Затуй ще турите постоянството като необходимо условие за работа. Като ви говоря, азъ не разбирамъ вашия индивидуаленъ животъ. Вие казвате: к.го ли подразбира Учителтъ? Кого ли има прѣдъ видъ? Не, работа трѣбва да се върши. Азъ нѣмамъ прѣдъ видъ одного, а говоря общо. Когато работитѣ ни въ една школа, или въ едно общество вървятъ добрѣ, ние усѣщаме единъ трепетъ,

една радостъ, а пъкъ когато не вървятъ добръ, нѣщо ни стѣга отвѣтрѣ, тѣжно ни е, скръбно ни е. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: да, азъ чувствувамъ тази тѣга. Не трѣбва външно да я чувствувате, външно може да я разберете обективно. Вътрѣшно трѣбва да се възприематъ нѣщата. Всѣко общество може да се разгледа обективно, но като се съедините съ него, ще разберете, до каква степенъ на развитие е достигнало то. Не трѣбва да гледате на нѣщата съ прѣдубеждение. Вие можете да провѣрите и изпитате степенъта на развитието на всѣко общество. Не се заблуждавайте! Щомъ изпитате единъ приятенъ трепетъ подъ лъжичката, ще знаете, че тия хора сѣ добри, съ благородни стремежи.

Като ученици въ този окултенъ класъ, вие трѣбва постоянно да работите; като се индивидуализирате трѣбва да знаете че имате, общи отношения къмъ всички ученици отъ невидимия свѣтъ. Онѣзи, които работятъ заради васъ, очакватъ и вие да работите заради тѣхъ. Вие сте кореннтѣ, тѣ сѣ клончатата. Между вашия и тѣхния животъ има съотношение. Не мислете, че вие можете да бъдете абсолютно самостоятелни! Има извѣстни ограничения, които ние трѣбва сами да си наложимъ, сами да се ограничимъ. Азъ наричамъ ограничєєе това когато самъ се ограничишъ. Тогава можешъ да правишъ, каквото искашъ. Когато обаче други те ограничаватъ, ти не

си свободенъ — има материални прѣгради. Нашето ограничение има чисто духовенъ характеръ. По-добръ да си наложимъ духовно ограничение, за да не дойде материалното. Ако ние сами не си наложимъ духовно ограничение, ще дойде материалното. Тогава именно ще дойдатъ редъ мъжнотии върху васъ.

И тъй, кой е най-силниятъ слогъ? Всѣки човѣкъ си има по единъ силенъ слогъ. Всѣки човѣкъ си има по едно любимо име, въ което е вмъкналъ този слогъ. Неговата сила е въ неговото име. Въ силата на този слогъ е скрито човѣшкото богатство. Забѣлѣзали ли сте, когато нѣкой започне да пише писмо, приятельтъ му седи до него и му казва: напиши ми едно писмо! Всѣки приятель иска да има писмо отъ приятеля си, казва му: искамъ да имамъ отъ тебе едно писмо. И приятельтъ му само като започне, едва напише първата буква Л, онзи подскача отъ радостъ. Какво има да му пише неговиятъ приятель? Той разбира, какво иска да му пише. Написва буквата П. Онзи пакъ подскача, пакъ се зарадва. Слѣдъ това написва точка, послѣ буквата Г. Онзи пакъ се зарадва, пакъ подскача. Онзи продължава писмото: Ла, Па, Га; лу, пу, гу; ло, по, го. . . . Какво разбрахте сега? — Приятельтъ разбра нѣщо.

Първоначално буквитѣ, съ които вие си служите, сж били символически, иероглифи, а сега сж гра-

фически. Първоначалната буква „Л“ е изразявала цѣла идея. Буквата „Л“ е идея, тя показва стремежъ нагорѣ. Буквата „П“ сѣщо тъй е символическа, идея има въ нея. Въ буквата „Г“ сѣщо има идея. Тия букви сѣ се опростотворили отпослѣ, и сега се употребяватъ само като елементи на думитѣ, като елементи на словетѣ. Ние трѣбва да разбираме малкитѣ работи въ себе си. Не търсете великитѣ работи въ свѣта! Малкиятъ трепетъ може да даде най-силенъ тласкъ на вашия умъ най-силенъ тласкъ на вашето сърце. Нѣкой приятелъ се намира въ затруднено положение. Отваря Писанието и му се пада стиха: „Духътъ свѣти ще ви научи“. Сега вие симислите, какъ ли ще ви научи Духътъ. Ще ви научи, като се учите. Азъ мога да разбера усилието на Божия Духъ, онова, на което Той ме учи, като уча и азъ самъ. Начинитѣ, по които туй учение може да ви се прѣдаде, сѣ всевъзможни. Въ всинца ви трѣбва да има желание да се учите. Отъ малкитѣ работи ще се учите. Научили сте много нѣща, много примѣри имате, но както виждате, чорапътъ ви е до петата.

Сега, общиятъ законъ е слѣдующиятъ: всичкитѣ състояния, които може да прѣкарате прѣзъ деня, сѣ въ сѣщностъ само двѣ: положително състояние на ра-

достъ и отрицателно състояние на скърбъ. Скърбъта ви може да бжде интензивна, и радостъта ви ще бжде интензивна; скърбъта ви може да бжде срѣдна, и радостъта ви ще бжде срѣдна. Каквато е скърбъта, такава е и радостъта; каквато е радостъта, такава е скърбъта. Това е законъ — нищо повече. Който много скърби, много се радва; който малко скърби, малко се радва. И едното е вѣрно, и другото е вѣрно. Който много се учи, много харчи; който много харчи, много се учи.

Упражнение: Ржцѣтъ напрѣдъ, дѣсната ржка надъ лѣвата. Въртете киткитѣ ржцѣтъ една около друга. Лѣвата ржка предъ гърдитѣ дѣсната напрѣдъ, послѣ и лѣвата напрѣдъ. Трепение киткитѣ и на двѣтъ ржцѣ. Дѣсната ржка прѣдъ гърдитѣ, лѣвата напрѣдъ, послѣ и дѣсната напредъ и трепение киткитѣ и на двѣтъ ржце, съ постепенно усиление и постепенно отслабване.

Ржцѣтъ прѣдъ гърдитѣ съ допрѣни прѣсти. Въртене киткитѣ на ржцѣтъ една около друга.

Ржцѣтъ настрана и трепение на киткитѣ.

Ржцѣтъ настрана и кржгообразни движения.

Т м.

„Любовъта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

